

Holub Kolumb

Emma Pecháčková

vrabc z Prahy

Orl Helmus z Rakouska

Páv Louis z Versailles

KAVA

Kolub Kolumb z Prahy

Loskurák Thang z Pekingu

Sova Sofie z Athén

Lusa Selma z Stockholmu

Pevřízský kolub

Papoušek Harry z Pacifiku

Lyn Bob z Nevadské pouště

Vlaškovka

Plavice Edith ze staré klíčky

Kolibřík Hermés z Pekingu

**Kniha vychází jako 62. svazek
umělecké edice Modrý slon**

Meander

Holub Kolumb

NAPSALA
Emma Pecháčková

ILUSTROVALA
Petra Josefína Stibitzová

Veškerá práva vyhrazena © Meander, 2013
© Emma Pecháčková, 2013
Illustrations © Petra Josefína Stibitzová, 2013
Epilogue © Jiří Stránský, 2013
Photo © Ondřej Příbyl, 2013

ISBN 978-80-87596-22-7
www.meander.cz

**Při malbě ptáků mějme na paměti:
Jejich duše a povaha jsou ukryty v očích,
jejich živoucí projev je vyjádřen v zobáku
a drápech.**

**Co se týká ostatních částí,
jejich pozic nebo barvy peří,
to všechno je poměrně druhotné.**

Čchi Paj-š'

Praha, nejkrásnější a stověžatá, se v létě umí pořádně rozpálit. Stará kamenná dlažba se ohřeje jako kamínky u táboráku a nikdo netouží po ničem jiném než skočit do Vltavy anebo se alespoň vyráchat v kašně. Holub Kolumb, závodní poštovní holub ve výslužbě, se ve staré barokní kašně také v letním vedru rád cáká. Seděl osvěžený koupelí, pěkně schovaný v chládku na barokní římse kostela, a pozoroval letní šrumec. Kolumb nebyl ledajaký holub, jakých po Praze poletují stovky. Byl to vzdělaný a zkušený holub. Ne snad že by vystudoval vysokou ptačí školu. Takové znalosti, jaké měl, se nedaly jen tak někde našprtát. Zkrátka a dobře zamlada procestoval celý svět a svět – to byla jeho škola.

Žil skromně jako starý mládenec. Každé ráno si uvařil bukvicovou kávu, dopoledne proseděl v houpacím křesle s knížkou, po obědě se prolétl po městě, aby si vyslechl světové novinky, které si vrabci štěbetají na střechách, a večer tiše rozjímal u krbu. Někdy si říkal, že by se docela rád znovu prolétl světem, jako když byl ještě jinoch, ale už měl přece jen radši své pohodlí. Teď už cestoval jen ve svých myšlenkách a po stránkách knih.

Jak tak Kolumb tiše seděl a pozoroval mumraj lidí pod sebou, zaslechl kouzelný hlásek. Sladký zpěv k němu pronikal i přes cinkání tramvají a šum turistického davu.

00

Neodolal vábivé melodii a rozlétl se ji hledat. Neumíte si představit, jak se mu překvapením načechrala peříčka, když spatřil krásnou pěvkyni na balkóně luxusního hotelu. Zdálo se mu, že v životě nespatrił nádhernější výjev než půvabnou zpívající slavici ve zlaté klíčce zavěšené na sluncem ozářeném balkóně. Holubu Kolumbovi bylo v tu chvíli jasné, že se zamiloval. Láska na první pohled nejspíš přece jen kvete v každém věku, usoudil odevzdaně a vyhlížel si místo, kde by přistál. Ptačice měla překrásné opečovávané peří, které hrálo všemi barvami duhy. Ale nešlo ani tak o její úchvatný vzhled, jako o její božský hlas, který Kolumbovi tak učaroval. Nenápadně pozoroval slavici z protějšího okapu a neodvážil se ani pípnout, natož přiletět blíž ke klíčce. Když dozpívala, na balkón vyšla dáma v čínském hedvábném župánku a odnesla klec se slavicí do pokoje.

Kolumb ještě dlouho seděl pod okapem, a teprve když se setmělo, rozlétl se mátožně domů.

Nazítří ráno po bezesné noci, kdy úplně zapomněl na svoji každodenní rutinu a ani si neuvařil kávu, tryskovým letem bývalého elitního letce vyrazil z budky. Mířil k balkónu v historické části města, aby se přesvědčil, že včerejší mistrovský koncert nebyl jen sen. Byl rozhodnutý, že už nebude šmírovat a neslušně poslouchat z povzdálí. Měl dojem, že by se měl představit, tak jak se na dobře vychovaného holuba sluší a patří. Urovnal si peříčka

» Italia!

Pasta!
Ferrari!«

01

a vyprsil hrudník. Za chvíli už stál na secesním balkónku vedle zlaté klíčky, která v letním slunci házela oslňující prasátka. Kolumb si dodal odvahy a nesměle odkašlal: „Dobrý den, slečno,“ nervozitou mu lehce přeskočil hlas.

Slavice se probírala ze zasnění. Zpívala s přivřenými očima a byla tak zabraná do své árie, že si ani nevšimla, že má návštěvu.

„Ach, bon giorno!“ odpověděla mu na pozdrav.

Kolumbovi bylo jasné, že sličná zpěvačka není místní. To mu ale rozhodně nebránilo v tom, aby se s ní dal do řeči. Přece jen, když jeden lítá po světě, leccos pochyťtí z každého jazyka, který tu a tam zaslechne, a italština mu rozhodně nedělala problémy.

„Italia! Pasta! Ferrari! Parmigiano! Molto buono!“ rozhazoval nadšeně křídly. Kolumb udělal na slavici svou perfektní výslovností opravdu dojem. Během jediného okamžiku bylo jasné, že ti dva si padli do oka. Kolumb se rozpovídal o svých zážitcích – kde všude byl, co všechno viděl a s kolika různými ptáky se na svých cestách potkal. Slavice hltala každé Kolumbovo slovo.

„Vy tak krásně vyprávíte! A tak zajímavé věci, pane...“

„Holub Kolumb, k vašim službám, slečno!“

„To je roztomilé,“ zachichotala se slavice. „Já jsem Edith. Moc mě těší. A teď, prosím, vyprávějte dál. Víte, trochu se stydím to říct, ale já se ještě nikdy neproletěla,“ svěřila se Edith. „Narodila

Domani?
Domani!

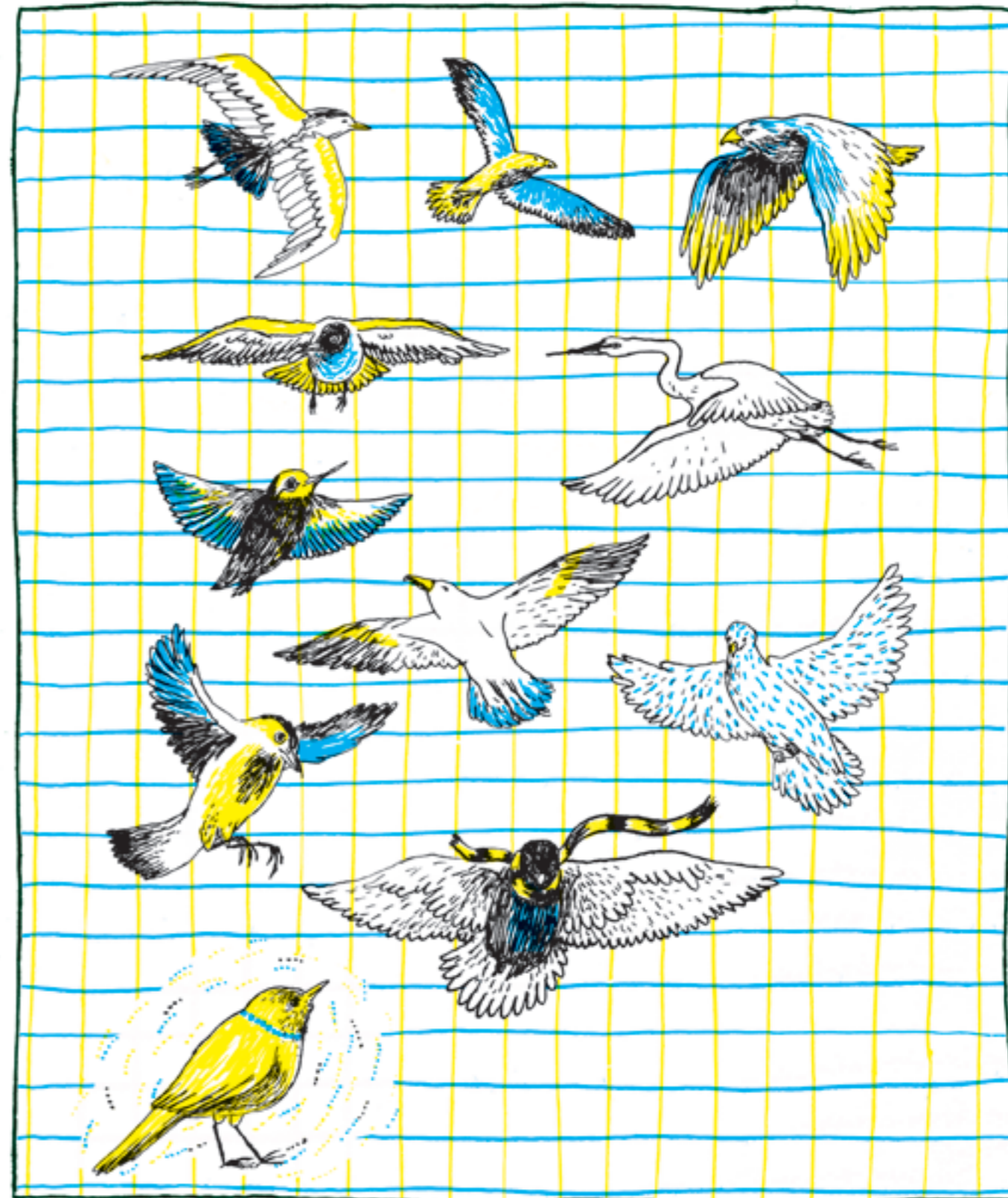
jsem se už v klícce a až doposud jsem nepoznala krásu volného letu. Vaše zážitky jsou tak zajímavé! Já snad tomu ani nemůžu věřit, že svět za zlatými mřížemi je tak pestrý a tak jiný, než jak jsem si ho představovala.“

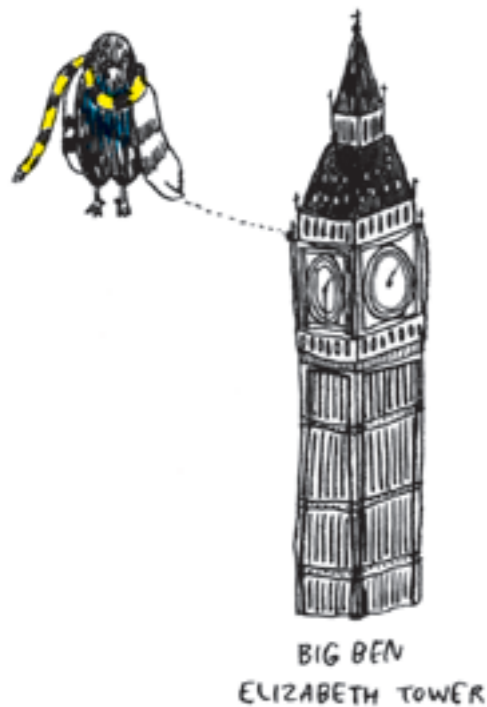
A Kolumb milerád vyprávěl. Mluvil dlouho a vtipně a Edith se smála a on z ní nemohl spustit oči. Na oplátku se od Edith dozvěděl, že prý přiletěla se svou paní, Marcellou Buttini, která byla operní divou zvučného jména. Právě vyjela na koncertní turné a jednou z prvních zastávek byla Praha. Edith slavnou pěvkyni doprovázela na všech cestách, ale na rozdíl od Kolumba, starého protřelého světáka, vůbec nevěděla, co to vlastně je TEN svět. Na vlastní peříčka ještě nic nezažila...

Kolumb byl ze staré školy, věděl, co se sluší a patří. Nehodilo se, aby dámu zdržoval až do pozdních večerních hodin. Omluvil se, že vyrušoval, a už už se rozmachoval křídly a chystal se k odletu, když se ho Edith dychtivě zeptala: „Domani, Kolombo?“

„Chcete, abych za vámi zítra zas přiletěl?“ zeptal se překvapeně Kolumb a srdce mu poskočilo radostí.

Edith se začervenala a stydlivě svésila hlavíčku. Pak přikývla.

„Allora, má drahá slečno, domani! Domani! Budu se snažit, abych tu byl brzy! A méně mluvil, abych vás nenudil. Byl bych si naopak tak rád poslechl celý váš repertoár!“

Edith ho ujišťovala, že jeho vyprávění ji ani trochu nenudilo, ba naopak, a slíbila, že zítra si pro něj na oplátku připraví písňové matinée. Kolumb se zaradoval jako malé holoubátko, ale nedal to najevo. Tvářil se seriózně, zamával důstojně křídlem na rozloučenou a v duchu si přál, aby už bylo ráno.

Kolumb strávil u Edith celý další letní den a pak ještě jeden. Sluníčko jim příjemně vyhřívalo peříčka, Kolumb poutavě vyprávěl, jako by předčítal dobrodružnou knihu, a slavice poslouchala ani nedutala. Na oplátku mu zazpívala překrásnou árii. Oba ptáčci si uvědomovali, že se pomalu blíží den, kdy se budou muset rozloučit. Marcellu Buttini čekaly koncerty v dalších městech a svou oblíbenou slavicí samozřejmě poveze na celé šňůře s sebou, aby jí dělala společnost v neútulných hotelových pokojích.

Jak je to zvláštní, přemýšlel večer Kolumb cestou domů, že Edith létá po světě sem a tam, ale vlastní křídla k letu nikdy nepoužila. Vozí se letadly z jedné země do druhé, ale pokaždé nepozná nic víc než luxusní pokoje s drahým vybavením a hezkými výhledy z oken. Zahlédla tak už panorama Paříže, newyorské mrakodrapy i obří kupoli

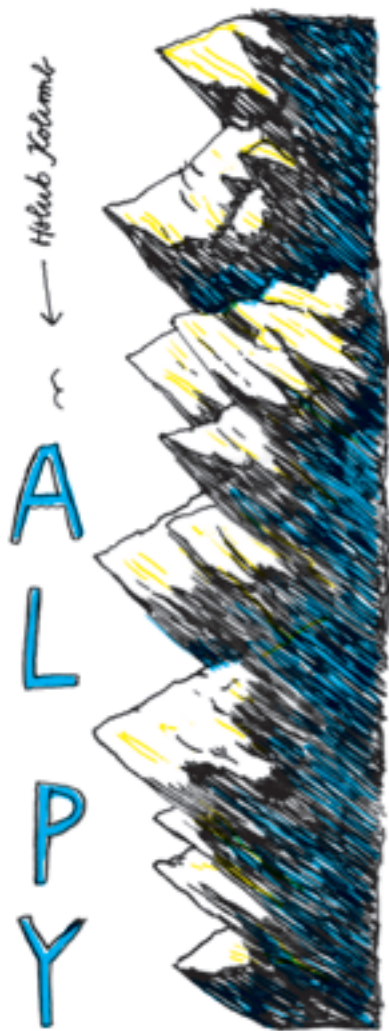
Marcella Buttini, no jó,
sa už dávno vodjela,
KA-MA-RA-DE!

katedrály sv. Pavla v Londýně, ale Kolumb ta města i zažil, nejen viděl! Poseděl si na špičce Eiffelovy věže, sezobal rozsypaný popcorn na Broadwayi a chvíli si dáchnul na ciferníku Big Benu. Oba navštívili stejná místa, ale jejich zážitky se vůbec nedaly srovnávat.

Kolumbovi se až zastavilo srdce, když nazítří ráno přiletěl k balkónu. Po zlaté klínce nebylo ani památky. Operní diva musela nečekaně odjet o dva dny dříve. Kolumb se s Edith ani nestihl rozloučit... Po ptáčkovi nezůstalo na terase nic než barevné peříčko zachycené na tepané mříži zábradlí. Kolumb ho sebral zobáčkem a zastrčil si ho do kapsy pod křídlo. „Najdu si tě, i kdybych měl prohledat celý svět. Vysvobodím tě ze zlaté klece a ukážu ti, co je to opravdický ptačí život,“ řekl si odhodlaně sám pro sebe polohlasem, aby se lépe vžil do role hrdiny, o nichž čítal v románech. Nechtěl už ztrácet čas. Vrátil se do budky, na půdě vyhrabal starou zaprášenou poštovní brašnu, zabalil si pár semínek k svačině, kdyby ho přepadl hlad, a pátrání po slavicí mohlo začít!

Prvním krokem byla zastávka u pražského ptactva. Místním vrabčákům nic neuniklo. Hned Kolumbovi vyčimčarovali všechno, co věděli, dokonce i to, co nevěděli. „Marcella Buttini, no jó, ta už dávno vodjela, kamaráde! Musela

Grüß Gott!

14

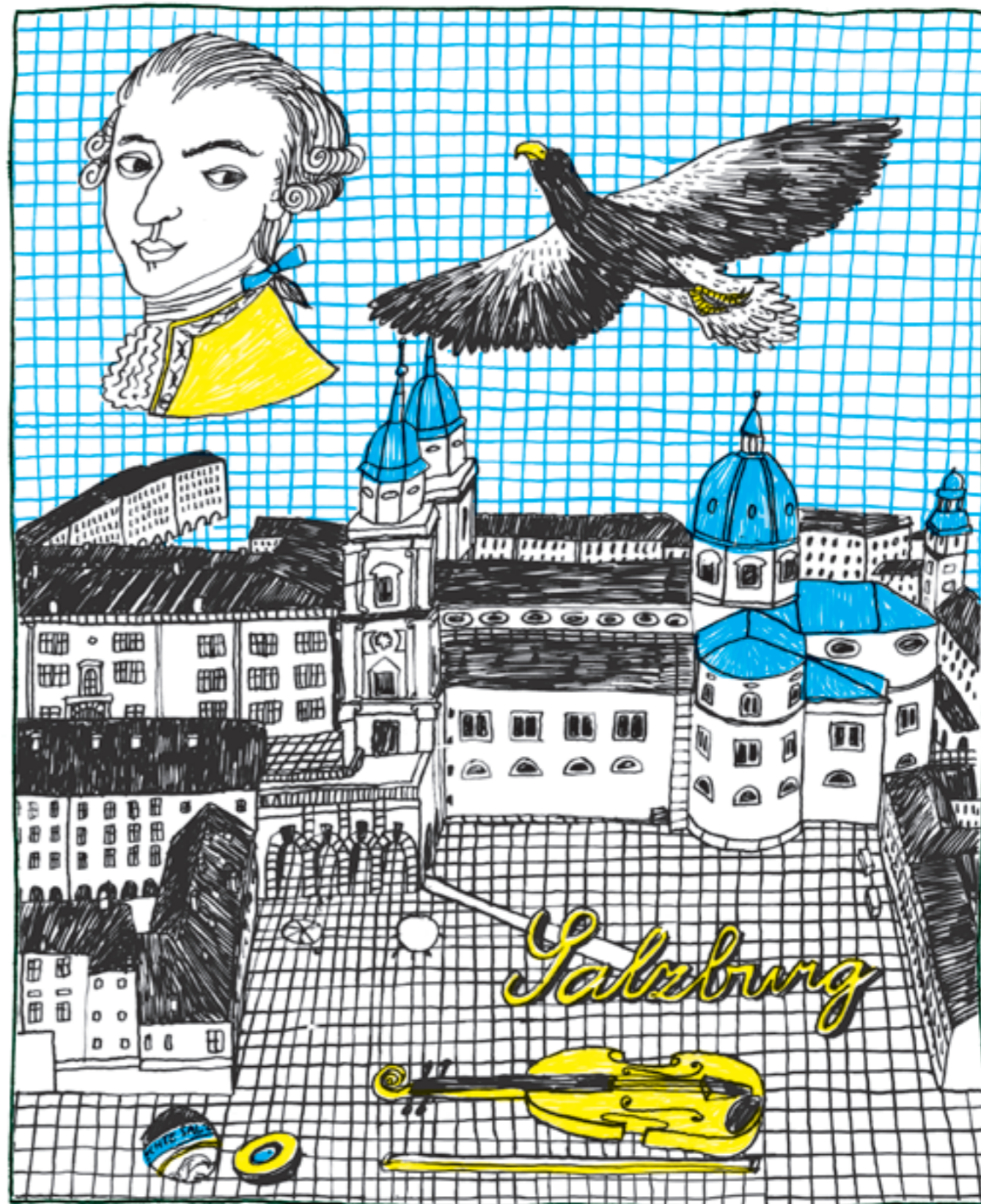
k sousedům do Rakouska, dyť tam má už dnes večer zpívat. Říká ti něco Mozartovo město? Čokoládový koule? Salzburg? Tak tam ji najdeš!“

Kolumb věděl. Letěl několik hodin v kuse, aniž by si odpočinul. Při přeletu bílých čepic alpských vrcholků se však zvedl silný vítr, a než se nadál, byla z toho pořádná sněhová bouřka. Kolumba bičoval déšť se sněhem a nezbylo než se schovat pod skalní převis. Pomalu se začínalo smrákat, ale bouře ne a ne přestat. Kolumb si zoufal. Co bude dál? Ve chvíli, kdy už ztrácel veškeré naděje, přistál vedle něj na kost promáčený orel.

„Grüss Gott,“ pozdravil Kolumb zdvořile. Orel na něj nevěřičně civěl. „Sním, či bdím?“ protřel si křídly zrak. „Poštovní holub v rakouských Alpách, a ke všemu umí mluvit německy? Odkud jste, pane Holube? Promiňte, že jsem se nepředstavil – jmenuji se Helmut.“

Po nezbytných vzájemných zdvořilostech Kolumb Helmutovi vysvětlil svou překerní situaci. Orel byl velmi přátelský a chtěl Kolumbovi pomoci. „Nevím, zda to nebude pod vaši úroveň, pane Kolumbe, ale pokud se neurazíte, můžete přespat v našem hnízdě,“ nabídl pohostinně Helmut. Musel se sice starat o několik hladových krků, ale místo pro jednoho nocležníka se tam ještě našlo. Kolumb se sice trochu zdráhal, když spatřil doširoka rozevřené ostré zobany orlícat, ale co měl dělat? V takovém nečase rozhodně

15

Salzburg